

[Dose.]

retten. Jeg udtaler min anerkendelse af, at det er lykkedes at klare dette. At det har været overordentlig vanskeligt, siger sig selv; jeg udtaler min anerkendelse af det arbejde, der er gjort, og af, at man fra kommunernes side i høj grad har bøjet meningene mod hinanden for at få en afslutning på sagen.

De tre kommuners økonomi ligger jo højt forskelligt. Så sent som ved sidste budgetdebat i Københavns borgerrepræsentation i december måned 1950 fandt der en stor debat sted, hvorunder det oplystes, hvordan skattetal og formuetal forholdt sig for den enkelte borger indenfor de tre kommuner; overborgmester H. P. Sørensen knyttede bemærkninger hertil, og hans udtalelser viser tydeligt, at det måtte være et vanskeligt forhold at ordne.

Det skyldes vel fortrinsvis voldgiftsrettens formand, forhenværende ligningsdirektør H. C. Henningsen, at dette arbejde har kunnet gøres færdigt; men jeg vil også gerne understrege, at efter hvad man kan læse og hvad man kan se, er der udført et arbejde af hele voldgiftsretten, også fra kommunerepræsentanternes side.

Jeg hilser med glæde, at loven igen skal til revision i 1953. Det skal den selvfølgelig, således som de økonomiske forhold ligger i dag, og så usikre som forholdene ligger ud i fremtiden. Der bliver således mulighed for igen at rette på ting, der måtte være at rette i den kommende tid. Jeg udtrykker med det samme, belært af erfaringen fra tidligere år, et fromt ønske om, at det så ikke til den tid bliver nødvendigt i årevis at udskyde en nyordning, men at man i god tid prøver på at tilrettelægge den revision, som jeg anser for nødvendig.

Den højtærede indenrigs- og boligminister omtalte, at der som et led i kompromisset skulle udbetales et eengangsbeløb. Jeg ser af bemærkningerne, at København f. eks., hvis man anlægger beregningen på tallene for året 1948—49, skulle have haft 3,7 mill. kr., men kun får 1,6 mill. kr. som eengangstillæg. Københavns kommune har altså godkendt dette mindrebeløb for at få kompromisset i orden, hvilket jeg, omend jeg ikke hilser det med tilfredshed, dog noterer som noget, man måtte gå ind på for at nå et resultat.

Tilfredshed helt ud kan der ikke blive, da mange anskuelser kan gøre sig gældende, men der er gode grunde til at være tilfreds med, at sagen er løst for en periode; så må vi håbe på en varig løsning fremefter. Det er givet, at disse indlemmelses- og udligningsproblemer en dag må klares. Mit parti

stiller sig positivt overfor det foreliggende lovforslag; vi går ind for det og kan anbefale det til vedtagelse.

Villemoes: Lovforslaget om ændring i lov af 31. marts 1937 om økonomisk udligning mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner, altså de tre centrale kommuner i Storkøbenhavn, indeholder, som den højtærede indenrigs- og boligminister ret udførligt har forklaret os, visse ændringer i forhold til tidligere love med hensyn til beregningen af udligningstilsvaret, så at Københavns kommune herefter bliver noget bedre stillet, altså får en større part end hidtil fra de to andre kommuner. Vi ved nu, at den voldgiftsret, der har været nedsat, har anbefalet lovforslaget, og det kan jeg også på min gruppes vegne gøre. De bemærkninger, som ledsager lovforslaget, er jo så udførlige, at ærede medlemmer, som har villet sætte sig ind i sagen, derigennem har kunnet få et godt overblik over den.

Vi har siden 1943 år efter år vedtaget et sådant lovforslag uforandret. De to mindre kommuner har jo måske, som den højtærede indenrigsminister lige sagde, gode skatteydere; men det må heller ikke glemmes — den højtærede indenrigs- og boligminister var også inde på det —, at Gentofte kommune har ikke så helt små udgifter til amtskommunen. Således som dette lovforslag nu er fremkommet, kan jeg imidlertid på min gruppes vegne anbefale det til videre fremme her i tinget. Det skal jo kun gælde indtil 1953. Jeg anbefaler.

Bonnichsen: Må jeg begynde, ligesom de foregående talere, med at understrege, at det foreliggende lovforslag er baseret på et enstemmigt vedtaget forlig mellem eksperter, repræsenterende de tre kontraherende parter, Københavns kommune, Frederiksberg kommune og Gentofte kommune, idet voldgiftsretten, som blev nedsat af indenrigsministeriet i henhold til loven om økonomisk udligning, har afgivet en af alle tiltrådt indstilling. Hermed må vor stilling, synes det mig, være givet.

Som det fremgår af betænkningen, blev afgivelsen af voldgiftsrettens udtalelse meget forsinket på grund af de særlige forhold under landets besættelse, idet en udtalelse, således som loven oprindelig var formuleret, allerede skulle være afgivet inden den 1. januar 1944. Har man imidlertid således været meget forsinket på dette område, må det siges, at fremsættelsen af nærværende lovforslag er sket imponerende hurtigt. Den